

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/45/2018
Identifikačné číslo spisu:	2316010846
Dátum vydania rozhodnutia:	16.10.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. František Mozner
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:2316010846.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému B. F. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 16. októbra 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného B. F. proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 22. marca 2018, sp. zn. 5To/15/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného B. F. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) z 10. januára 2018, sp. zn. 2T/226/2016, bol obvinený B. F. uznaný za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že 11. augusta 2016 v čase približne o 00.10 hod. v meste Y, v bytovom dome na P. ulici XXX/XX, prepadol poškodeného E. V., nar. X. X. XXXX, takým spôsobom, že potom ako obaja vošli do výťahu bytového domu, sa obžalovaný sklonil spredu k poškodenému, hlavou mu zatlačil do trupu, a proti jeho vôli mu začal prehľadávať zadné vrecká na nohaviciach, z ktorých mu vytiahol peniaze v sume 180,- eur, potom poškodeného udrel päťou do oblasti ľavého líca, peniaze v sume 180,- eur si vzal a z miesta činu ušiel, čím spôsobil poškodenému E. V. škodu vo výške 180,- eur a zranenie vo forme opuchu ľavého líca, ktoré si nevyžiadalo dobu liečenia, hoci bol už rozsudkom Okresného súdu Šaľa sp. zn. SA-7T/22/2004 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4To/132/2004 zo dňa 16. novembra 2004 odsúdený za trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Tr. zák. a trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, so zaradením pre jeho výkon do prvej nápravno-výchovnej skupiny a ochrannému psychiatrickému liečeniu ambulantnou formou a rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 3T/48/2009 zo dňa 25. marca 2009, právoplatným 25. marca 2009 pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zákona k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní sedem rokov, so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 188 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 47 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia

slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 22. marca 2018, sp. zn. 5To/15/2018, podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému B. F. doručené 23. mája 2018 a jeho obhajcovi 24. mája 2018, podal obvinený 23. mája 2018 dovolanie prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Ľudovíta Štangloviča z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) Tr. por.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený poukázal na to, že prvostupňový súd ho uznal za vinného z iného skutku, než pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie a pre ktorý na neho bola podaná obžaloba. Skutok vymedzený v uznesení o vznesení obvinenia totiž nekorešpondoval s právnou kvalifikáciou trestného činu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., keďže neobsahoval vyjadrenie násillia v zmysle § 122 ods. 7 Tr. zák. a ani inej hrozby, ktorú by obvinený prejavil pred zmocnením sa peňazí poškodenému. Jediné násillie, ktoré bolo v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia uvedené, bol úder obvineného do ľavého líca poškodeného, ktorý nastal následne, po zmocnení sa finančnej hotovosti 180 eur, čo však nespadá pod zákonný znak skutkovej podstaty trestného činu lúpeže. Ani použitie slovného spojenia „vykonal lúpež“ podľa obvineného nič nemení na absentujúcom vyjadrení násillia alebo hrozby násillia pred zmocnením sa peňazí poškodeného v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia. Neurčité a vzájomne si odporujúce vyjadrenie skutku v tomto uznesení zvyrazňuje podľa obvineného aj konštatovanie, že „spôsobil poškodenému... škodu krádežou hotovosti vo výške 180,- eur.“ Zo všetkých uvedených skutočností je podľa neho zrejmé, že nemohol presne vedieť, aký konkrétny skutkový dej a s akou právnou kvalifikáciou sa mu kladie za vinu, čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, konkrétne práva vyjadrovať sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, keďže predpokladom tohto práva je oboznámenie sa s jasným skutkovým dejom a jeho právnou kvalifikáciou.

Obvineným konštatované nedostatky uznesenia o vznesení obvinenia sú podľa neho preukázané aj tým, že v obžalobe prokurátora už bol skutok v spornej časti vymedzený tak, že obvinený sa sklonil spredu k poškodenému a proti jeho vôli mu začal prehľadávať zadné vrecká na nohaviciach, z ktorých mu vytiahol peniaze v sume 180,- eur, a počas toho poškodeného udrél päšťou. Medzi skutkom tak ako je vymedzený v uznesení o vznesení obvinenia a v obžalobe prokurátora nie je podľa dovolateľa zachovaná jednota skutku, čím došlo k porušeniu § 234 ods. 2 prvá veta Tr. por., v zmysle ktorého možno obžalobu podať len pre skutok, pre ktorý sa vznieslo obvinenie. Rozdiel medzi popisom skutku v uznesení o vznesení obvinenia a v podanej obžalobe spočíva podľa obvineného v časovom momente násillia, čo má za následok, že v podanej obžalobe sa mu kladie za vinu iné konanie ako v uznesení o vznesení obvinenia.

Navyše, aj okresný súd ho uznal za vinného zo spáchania skutku, ktorý je odlišný od skutku uvedeného v obžalobe a od skutku uvedeného v uznesení o vznesení obvinenia, keďže v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku je uvedené, že obvinený zatlačil hlavou do trupu poškodenému a proti jeho vôli mu začal prehľadávať zadné vrecká. Uvedeným došlo podľa obvineného k porušeniu § 278 ods. 1 Tr. por., v zmysle ktorého súd môže rozhodovať len o skutku uvedenom v obžalobnom návrhu. Prvostupňový súd totiž nemôže doplniť skutkovú vetu podanej obžaloby v časti, v ktorej chýba popis násillia predchádzajúceho zmocneniu sa vecí (ktoré je nevyhnutným znakom skutkovej podstaty trestného činu lúpeže) a ak tak urobí, prekročí tým svoje kompetencie uvedené v § 278 ods. 1 Tr. por. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia paradoxne aj priznáva, že doplnil skutočnosť odôvodňujúcu kvalifikáciu skutku podľa § 188 Tr. zák., a krajský súd toto (podľa názoru obvineného) porušenie zákona spôsobené modifikáciou skutkovej vety nepovažoval za významné. Konajúce súdy pritom podľa obvineného opomenuli, že touto modifikáciou skutkovej vety nielenže pridali znak násillia, ale aj pridali moment jeho pôsobenia (pred zmocnením sa vecí), čím na jednej strane de facto potvrdili, že tento znak absentoval v podanej obžalobe a na strane druhej týmto konaním porušili § 278 ods. 1 Tr.

por. a zároveň porušili aj jeho právo na obhajobu, pretože obvinený nemal možnosť pripraviť si obhajobu proti konkrétnemu skutkovému deju, nemal možnosť k tomuto skutkovému deju predkladať návrhy na doplnenie dokazovania a ani sa k nemu vyjadriť, keďže k nemu došlo až pri vyhlásení meritórneho rozhodnutia prvostupňovým súdom.

Rovnako odôvodnenia rozhodnutí okresného a krajského súdu sú podľa neho vo vzťahu k tejto jeho námietke nedostatočné, keďže nedávajú odpoveď na to, ako sa tieto súdy vysporiadali s jeho obhajobou v tomto smere, čím podľa jeho názoru došlo k porušeniu § 168 ods. 1 Tr. por. Nelogický je zároveň aj argument krajského súdu o tom, že modifikácia skutkovej vety spočívajúca v doplnení spôsobu spáchania trestného činu, ktorá je zároveň skutočnosťou odôvodňujúcou kvalifikáciu skutku podľa § 188 Tr. zák., je celkom bez významu. Pridanie znaku rozhodujúceho pre určenie právnej kvalifikácie totiž podľa obvineného nie je bezvýznamné a práve tento názor o bezvýznamnosti pridania rozhodujúceho znaku trestného činu lúpeže robí rozhodnutie okresného, ako aj krajského súdu nepresvedčivým, bez vysporiadania sa s námietkami obhajoby, čím došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu.

Ďalšie zásadné porušenie práva na obhajobu videl obvinený v tom, že na hlavnom pojednávaní 10. januára 2018 navrhol doplniť dokazovanie vykonaním konfrontácie medzi obvineným a poškodeným, vykonaním rekonštrukcie udalostí vo výťahu, ako aj pribratím znalca z odboru psychológia na posúdenie vierohodnosti výpovede poškodeného vzhľadom na jeho vek a na závislosť, avšak prvostupňový súd v rozpore s § 168 ods. 1 Tr. por. v odôvodnení svojho rozsudku neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré týmto jeho návrhom na doplnenie dokazovania nevyhovel a na vyššie uvedenom hlavnom pojednávaní vykonanie týchto dôkazov zamietol. Uvedený nedostatok obvinený namietal aj v rámci podaného odvolania, avšak zo strany krajského súdu zostala táto jeho námietka nepovšimnutá a teda na otázku, prečo boli zamietnuté jeho návrhy na doplnenie dokazovania, nedali obvinenému konajúce súdy odpoveď.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. vidí obvinený v tom, že prvostupňový súd nesprávne vyvodil vierohodnosť výpovede poškodeného tým, že poškodený aj pri svojom výsluchu v prípravnom konaní uviedol podstatný kvalifikačný znak trestného činu lúpeže, v tomto prípade tlačenia hlavou obvineného na brucho poškodeného, pretože na výsluch obvineného v prípravnom konaní súd nemôže prihliadať, keďže zápisnica o jeho výsluchu z prípravného konania nebola prečítaná na hlavnom pojednávaní. Z tohto dôvodu sú rozsudok prvostupňového súdu, ako aj uznesenie krajského súdu založené na dôkaze, ktorý nebol vykonaný zákonným spôsobom, čím došlo k porušeniu § 2 ods. 19 Tr. por.

V podstate z týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, po vyslovení porušenia zákona v ustanoveniach § 2 ods. 19 Tr. por., § 168 ods. 1 Tr. por., § 34 ods. 1 Tr. por., čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 3 písm. a), b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v jeho neprospech, za existencie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) Tr. por., zrušil vyššie citované uznesenie krajského súdu, ako aj rozsudok okresného súdu a prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa písomným podaním z 18. júna 2018 vyjadrila námestníčka okresnej prokurátorky Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len „prokurátorka“), ktorá vo svojom vyjadrení uviedla, že z procesného hľadiska nie je možné trestnému konaniu obvineného B. F. nič vytknúť. Prípravné konanie, vykonané dokazovanie, ako aj konanie na prvostupňovom súde prebehlo zákonným spôsobom, pričom do práv obvineného nebolo žiadnym spôsobom zasahované. Skutočnosti uvedené v dovolaní nie sú novými skutočnosťami, ale ide o sústavné opakovanie tvrdení z predchádzajúcich štádií trestného konania, s ktorými sa dôsledne a v súlade so zákonom vysporiadal už prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku (v ktorom poukázal na výpovede svedkov V. H., F. H., A. K., K., na znalecký posudok MUDr. Kataríny Romsauerovej a zároveň podrobne opísal skutočnosti, ktoré považoval za dokázané a ktoré v plnom rozsahu preukazovali vinu obvineného) a následne aj krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia, keď konštatoval, že v postupe okresného súdu nezistil chyby, ktoré by

mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého výroku rozsudku. Výsledkami vykonaného dokazovania mal krajský súd za preukázané, že obvinený sa skutku dopustil tak, ako mu to kládla za vinu obžaloba. V podrobnostiach poukázal krajský súd na odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu a na tam uvedené dôkazy. Na základe toho prokurátorka konštatuje, že konajúce súdy ustálili dôkaznú situáciu komplexne, v súlade so zásadami vyjadrenými v Trestnom poriadku i v ostatných vnútroštátnych a medzinárodných právnych normách a rozhodli správne a plne v súlade s vykonanými dôkazmi a so zákonom.

Podľa názoru prokurátorky nebola v predmetnom konaní porušená ani obžalovacia zásada, uvedená v § 278 ods. 1 Tr. por. (tak ako to tvrdí obvinený v podanom dovolaní), pretože v podanej obžalobe bola účasť obvineného na trestnom čine vyjadrená dostatočným a úplným spôsobom. Prvostupňový súd vo výroku svojho rozsudku skutkovú vetu nemenil, ale doplnil ju iba o skutočnosť, ktorá vyplynula z výpovede poškodeného E. V. na hlavnom pojednávaní, teda o skutočnosť, ktorá pribudla, čím však nedošlo k zásahu do jednoty skutku vyjadreného v podanej obžalobe. S uvedenou skutočnosťou sa vysporiadal aj krajský súd na str. 4 odôvodnenia svojho uznesenia.

Vo vzťahu k obvineným namietanému nevykonaniu ním navrhovaných dôkazov prokurátorka uviedla, že nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho predstavám nemožno podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy a z nich zistený skutkový stav v jeho prospech.

Napokon, k obvineným prezentovanej dovolacej námietke vzťahujúcej sa k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. prokurátorka uviedla, že táto je absolútne neopodstatnená, pretože na prečítanie výpovede poškodeného z prípravného konania nebol daný žiadny zákonný dôvod v zmysle § 263 alebo § 264 Tr. por. Z uvedeného podľa nej vyplýva, že dovolaním napadnuté rozhodnutie sa neopiera o žiadny nezákonne vykonaný dôkaz.

Na základe uvedeného prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného B. F. podľa § 382 ods. 1 písm. c) Tr. por. [správne § 382 písm. c) Tr. por., pozn.] odmietol, pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., po tom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné najprv vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Tr. por. vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. sa nemožno domáhať preskúmania skutkových záverov, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Nestačí, ak

podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nezachovanie jednoty skutku a nevykonanie ním navrhovaných dôkazov.

Vo vzťahu k prvej z uvedených dovolacích námietok je potrebné na začiatok objasniť rozdiel medzi jednotou skutku (nezachovanie ktorej obvinený v podanom dovolaní namietal) a totožnosťou skutku. Jednota skutku je totiž hmotnoprávnym pojmom, ktorý má význam najmä pre určenie toho, či ide v danej veci o súbeh jednočinný alebo viacčinný. Naproti tomu totožnosť skutku je procesným pojmom a v zásade znamená zhodu skutku uvedeného v obžalobe so skutkom, ktorý je uvedený vo výroku rozsudku. V súlade s dlhodobo ustálenou judikatúrou je totožnosť skutku zachovaná vtedy, ak je aspoň sčasti zachovaná totožnosť konania alebo totožnosť následku (porovnaj napr. rozhodnutia zverejnené v Zbierke pod č. 23/1972, 64/1973, 52/1979, 9/1997). Z uvedeného je zjavné, že aj keď obvinený v podanom dovolaní uvádza, že namietal nezachovanie jednoty skutku, v skutočnosti sa jeho dovolacie námietky vzťahujú k nezachovaniu jeho totožnosti.

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní tvrdí, že medzi skutkom uvedeným v uznesení o vznesení obvinenia, skutkom uvedeným v podanej obžalobe a skutkom uvedeným vo výroku odsudzujúceho rozsudku okresného súdu nebola zachovaná totožnosť, čím malo dôjsť k porušeniu § 234 ods. 1 a § 278 ods. 1 Tr. por., je potrebné poukázať na to, že tak v skutku uvedenom v uznesení o vznesení obvinenia, ako aj v skutku uvedenom v podanej obžalobe je popísané konanie obvineného (v časti, ku ktorej sa vzťahujú dovolacie námietky) v podstate tak, že obvinený sa sklonil spredu k poškodenému a proti jeho vôli mu začal prehladávať zadné vrecká na nohaviciach, z ktorých mu vytiahol 180,- eur. Uvedené konanie obvineného bolo v rozsudku prvostupňového súdu doplnené tak, že obvinený sa sklonil spredu k poškodenému, hlavou mu zatlačil do trupu, a proti jeho vôli mu začal prehladávať zadné vrecká na nohaviciach, z ktorých mu vytiahol 180,- eur. Súd prvého stupňa tak iba v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania doplnil časť konania obvineného, ktorého podstata ako i následok zostali zachované. Možno teda uzavrieť, že takáto bližšia špecifikácia konania obvineného, vychádzajúca z vykonaného dokazovania, nemôže mať (a ani nemá) žiadny vplyv na totožnosť skutku, ktorá bola v predmetnej veci zachovaná. Na tom nemení nič ani skutočnosť, že práve v dôsledku takto doplneného popisu skutku, ktorého správnosť a úplnosť nemôže dovolací súd skúmať a meniť [§ 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por.], tento napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák.

Ak dovolateľ v tejto súvislosti namietal, že nemal možno pripraviť si obhajobu proti takto ustálenému skutkovému deju, ani táto jeho námietka nie je opodstatnená. Obvinený totiž mohol pri plnom dodržaní jeho práva na obhajobu spochybniť skutkové závery okresného súdu odvolaním, čo aj urobil.

Pokiaľ ide o obvineným namietané nevykonanie ním navrhovaných dôkazov a neodôvodnenie ich nevykonania v rozsudku prvostupňového súdu, v tejto súvislosti je potrebné najprv uviesť, že za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri tiež rozhodnutie zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011). Pritom platí, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Tr. por.).

Návrh obvineného na doplnenie dokazovania, spočívajúci vo vykonaní konfrontácie medzi ním a poškodeným, príp. vo vykonaní rekonštrukcie udalostí vo výťahu, ako aj v pribratí znalca z odboru psychológie na posúdenie vierohodnosti výpovede poškodeného vzhľadom na jeho vek, závislosť, ako aj na samotnú interpretáciu udalostí na hlavnom pojednávaní, predniesol obhajca obvineného na hlavnom pojednávaní 10. januára 2018 a na tomto hlavnom pojednávaní bol jeho návrh uznesením podľa § 272 ods. 3 Tr. por. zamietnutý (č. 1. 203 spisu). Tu je potrebné uviesť, že zo samotnej dikcie tohto ustanovenia Trestného poriadku je zrejmé, že ak súd odmietne vykonať dôkaz s poukazom naň, je to z toho dôvodu, že navrhnutý dôkaz sa týka okolnosti nepodstatnej pre rozhodnutie alebo okolnosti, ktorú možno zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi. Aj napriek tomu, že v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu nie je osobitne vyčlenená časť výslovne uvádzajúca dôvody, pre ktoré okresný súd nevyhovел predmetnému návrhu obvineného na doplnenie dokazovania, z jeho celého znenia (predovšetkým s poukazom na str. 5 - 7) je zrejmé, že prvostupňový súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že skutok sa stal tak, ako ho uviedol vo výrokovej časti rozsudku a preto nemal potrebu ďalej zisťovať okolnosti týkajúce sa predmetného skutku vykonávaním vyššie uvedených dôkazov navrhnutých obvineným. Najvyšší súd preto konštatuje, že ani v tomto smere nie je dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. v predmetnej veci zjavne daný.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu vidí obvinený v tom, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku poukázal na výpoveď poškodeného z prípravného konania, hoci táto nebola na hlavnom pojednávaní prečítaná a teda ju nebolo možné použiť ako dôkaz.

K tomu je potrebné uviesť, že predmetná výpoveď poškodeného z prípravného konania nebola na hlavnom pojednávaní prečítaná z dôvodu, že poškodený sa od nej v podstatných bodoch neodchýlil (§ 264 Tr. por.). Táto jeho výpoveď sa tak stala súčasťou jeho výpovede urobenej na hlavnom pojednávaní (pozri rozhodnutie zverejnené v Zbierke pod č. 53/2009) a okresný súd na ňu mohol pri posudzovaní hodnovernosti tohto svedka prihliadnuť v tom smere, že vypovedá v priebehu celého konania v podstate zhodne (pozri najmä str. 6 a 7 odôvodnenia rozsudku okresného súdu). Preto ani v tejto časti nemožno námietkam obvineného prisvedčiť.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že dovolanie obvineného B. F. podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.